

For at lette arbejdsbyrden er miljøkreditrådet ikke forpligtet til at besidde en særlig viden, og rådet er ligesom andre ansvarlige miljømyndigheder uden nogen form for ansvar over for det anbefalede projekts udformning eller nyttevirkning.

Miljøkreditrådet skal påse, at ansøgningerne, der kommer via en godkendelse hos kommunalbestyrelserne, har amternes velsignelse. Amsrådet er efter miljøbeskyttelsesloven godkendelsesmyndighed for det ansøgte projekt. Det er her, ansøgeren har fået stillet miljøkravene, og det er her, ansøgeren er mødt op med sine rådgivere, f. eks. teknologisk institut, og har forelagt sit projekt til løsning af opgaven. Selvfølgelig for egen regning og risiko.

Med den særlige indsigt, miljøkreditrådet har, er rådet i stand til at behandle imellem 20 og 100 sager pr. møde, og da miljøkreditrådet har særlige vejledende forpligtelser ved anlæggenes udformning og nyttevirkning, besøger miljøkreditrådet aldrig de virksomheder, der søger støtte. Det kan kun gribe forstyrrende ind i den ekspertviden, miljøkreditrådet er i besiddelse af.

For at forberede møderne med de 20-100 sager, der vel kan tage et par timers tid, skal der oprettes et sekretariat. Aflønningen af disse medarbejdere kan få de arbejdsløse danske landbofamilier og andre i økonomiske vanskeligheder til et øjeblik at glemme enhver snak om krise. Der er tilsyneladende penge nok i de offentlige kasser.

Selv om det måske kan lyde utroligt, så mener ministeren, at miljøkreditrådet har brug for vejledende hjælp. Ikke for at påvirke miljøkreditrådets medlemmer, hvis afgørelser er uigenkaldelige, men for at lette sagsbehandlingerne. Det er ikke nemt at være tekniske rådgivere på rekordtid, samtidig med at halvdelen af ansøgningerne tilbagevises, efter at de har været igennem den kommunale og amtskommunale mølle.

Hvis der er nogle, der ligesom fremskridtspartiet fornemmer galskaben, så hører de ikke til »de ansvarlige«.

Et *fjerde mindretal* (socialistisk folkepartis medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling, men har dog tiltrådt miljøministerens ændringsforslag nr. 4 og 5 samt ændringsforslag nr. 3 og 6. Mindretallet har dog ønsket at udtale, at dette

lovforslag i højere grad er en erhvervsstøtte-lov end en miljøstøtte-lov. Det viser sig helt tydeligt på landbrugsområdet, hvor der gives støtte til projekter, der går ud over kravene i miljøloven. Denne støtte hører hjemme under landbrugets moderniseringslove. Det har i det hele været plat umuligt at få oplysninger om, hvad der foregår på landbrugsområdet med den nugældende støtte-lov. Efter udvalgsarbejdet har man det indtryk, at miljøstyrelsen intet aner om, hvad der foregår af overtrædelser og påbud – og heller ikke ønsker at vide det. Mindretallet har fuld forståelse for landbrugets økonomiske problemer, men mener ikke, at disse problemer skal klares gennem en miljøstøtte-lov som et tilskud ad bagdøren. Der skal helt andre tiltag til.

Hvad angår støtten til industriens investeringer, har det været vanskeligt at få et ordentligt indtryk af, i hvilket omfang virkningerne af den gældende lov har været positive – såvel på miljø- som beskæftigelsessiden. Denne manglende opklaring hænger uden tvivl sammen med det forcerede udvalgsarbejde.

Det er med beklagelse, vi ikke kan støtte dette lovforslag, da en lov af denne art kunne være af stor betydning for miljøet i Danmark. Men det ville kræve et ganske anderledes udvalgsarbejde, end vi har været udsat for med L 75. Det er bekymringsvækkende, at travlheden i miljøministeriet umuliggør, at andre meninger og synsvinkler på en sådan lovgivning får en seriøs behandling.

Et *femte mindretal* (det radikale venstres medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af miljøministeren stillede ændringsforslag under nr. 4 og 5 samt de af mindretallet stillede ændringsforslag under nr. 3 og 6.

Et *sjette mindretal* (venstresocialisternes medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling. Mindretallet ønsker dog at udtale, at lovforslaget er endnu et bidrag til underminering af princippet om, at forurenerne skal betale.

I stedet cementerer man den praksis, som på mange områder har eksisteret efter gennemførelsen af miljøloven i 1974.

Lovforslaget legaliserer overtrædelser af miljøloven. De forsøg, der har været gjort på at skærpe bødepraksis omkring miljølovso-